

ogsaa har forſkjellig Betydning. Hvis Ordet „Eiendom“ ſtod paa en ſaadan Maade i Grundlovens § 82, at der virkelig kunde være Tale om Andet end om Eiendomsretten i det Hele taget, hvis det ſtod indſtrænket paa en eller anden Maade eller betegnet paa en eller anden Maade ſaaledes, at man maatte ſige, at det fornuſtigviſ ogsaa kunde være brugt i indſtrænkende Betydning, i den eiendommelige Betydning af „faſt Eiendom“, ja, ſaa maatte man ogsaa anſtille Underſøgelſer om, hvilken Betydning man ſkulde antage. Men da det ikke ſtaaer ſaaledes i § 82, er der ingen Grund til at anſtille nogen Underſøgelſe derom, thi der er ikke ſtillet Nogetſomhelſt ved Siden af, der ſtaaer kun ligefrem Ordet „Eiendom“, yderligere ſuppleret derved, at Ordet „Eiendomsret“ ſtaaer lige foran i Begyndelſen. Det Samme er Tilfældet med Ordet „myndig“, og jeg ſkal da tillade mig at udtale, at det Beviſ, han i den Henſeende anførte, forſaavidt helliger ikke havde nogen Betydning, ſom det er noget helt Andet, der er Tale om. I Retsproget bruges Ordet „myndig“ om 18 Aars Alderen, og naar man taler om den 25-åarige, bruger man Ordet: fuldmyndig. Det Almindelige er, at, hvor der tales om Ordet: Myndighed, tales der om 18 Aar, alſaa den Alder, hvori Bedkommende ſaar Raadighed over, hvad han ſelv har erhvervet, hvorimod Fuldmyndigheden, 25 Aar, betynder, at den Bedkommende tillige ſaar Raadighed over Arvegods og i mange Forhold forſkjellige borgerlige Rettigheder, ſom jeg her ikke ſkal komme nærmere ind paa. Efter dette kom det ærede Medlem ind paa en Række Beviſer, ſom jeg havde opſtillet, og ſom ikke ſkulde være korrekte. Han anførte da imod mig, at naar der ſtaaer: „fængſles eller tiltales“, var det naturligt, at „fængſles“ var det Vigtigſte, men det ærede Medlem maa undſkyldes, at efter almindelig danſk Sprogbrug vil der være en Stigning, en Klimax. Den almindelige danſke Sprogbrug er, at man ſtiller det mindſt Vigtige forſt, og forſaavidt ſtaaer alſaa det ærede Medlems Udtalelſe ikke til, ikke at tale om det, ſom ligger i ſelve Ordſtillingen, ſom jeg allerede har omtalt og derfor ikke ſkal komme videre ind paa. Dernæſt anførte det ærede Medlem, at man kunde ikke ſlutte fra Indſtrænkningen „med mindre osv.“, fordi det var indkommet under Forhandlingerne paa den grundlovgivende Rigsdag. Det er fuldkommen rigtigt, men man kan lige godt ſlutte deraf, thi der maa jo dog være Mening i denne Tilføiſſe. Den maa jo dog

være redigeret paa en fornuſtig Maade, naar den er kommen ind i Grundloven og er bleven vedtaget af den grundlovgivende Rigsdag. Spørgſmaalet er da dette, om man naar man ſer hen til Beſtemmelsen, ſaaledes ſom den er redigeret, fornuſtigviſ deraf kan ſlutte, at „fængſles“ ogsaa er brugt i Betydning af, ikke Varetægtsfængſel, men Straffefængſel. Jeg maa vedblivende paastaar, at det ikke var rigtig redigeret, hvis det ſkulde gaa tilbage paa Ordet „fængſles“ i Betydning af Andet end Varetægtsfængſel. Derfor er den Argumentation under Betydning, at der ligeledes indkom ved den grundlovgivende Rigsdags Forhandlinger foran denne Beſtemmelse Beſtemmelsen om, at Bedkommende ikke kan hæftes for Gjæld, thi naar det ærede Medlem anførte, at man havde ſagt derom, at det allerede indeholdtes i Ordet fængſles, da er det fuldkommen rigtigt. Vel kan man være i Tvivl om, hvorvidt dette allerede indeholdtes i Ordet Varetægtsfængſel, thi „hæftes for Gjæld“ hører dog ikke i almindelig Betydning ind under Ordet „fængſles“, men hvis det kan bringes ind under Ordet „fængſles“, ſaa er det ikke under Ordet Straffefængſel, men under Ordet i Betydning af Varetægtsfængſel. Ligeledes kan det Argument heller ikke betyde Noget, naar det ærede Medlem udtalte, at til kriminel Forfølgning hørte ogsaa Straf. Det er ikke Tilfældet. Den kriminelle Forfølgning afsluttes med Dømmen, og ſaa er der kun Tale om Dømmens Udførelſe. Det er noget helt Andet. Endelig udtalte det ærede Medlem med Henſyn til den anden Række af Beviſer, ſom jeg har tilladt mig at opſtille, at Ordet „paatales“ i § 57 kunde ſaae en overordentlig ſtor Betydning i den nye Retsreform. Ja, hvis den af ham omtalte Beſtemmelse bliver indført i den; men det er forøvrigt heller ikke noget Argument, thi Spørgſmaalet er jo ikke, hvad der kan blive Lov og Ret, men om hvad der er Lov og Ret og ſaa længe denne Retsreform med denne Beſtemmelse ikke er tilſtede, kan derfra ikke drages nogen Slutning med Henſyn til, hvad man har ment i den grundlovgivende Rigsforſamling. Endelig ſagde det ærede Medlem, at Grundlovgiverne havde en grundig Miſtillid til Dømmestolene, og han anførte til Beviſ derfor Beſtemmelsen i § 80 om, at naar En anholdtes, ſkulde han inden 24 Timer ſtilles for en Dommer (M. S. Laſſen: Hele Retspleiens Ordning). Ja, det vil jeg nedlægge en Indſigelse imod, at man derfor har en grundig Miſtillid til Dømmestolene. Man kan have Mening om, at en vis Retspleie er helbig